

Pětiletý mistr šachu

Když je člověku pět let, často se ptá: „Proč?“ Mladému obyvateli Taškentu Ernestu Kimovi je pět let – a ne vždy dovedou dospělí odpovědět na jeho sto tisíc proč? Jen na jednu věc se černovlasý hošík nikdy neptá – na šachy. To se již ptají dospělí:

„Proč jsi udělal tento tah?“

Ernest dlouho přemýšlí, vraští přísně čelo, tře si zátylek a pak odpovídá:

„Jinak bych prohrál partii!“

A neprohrává. Přesvědčivě poráží dospělé, zkušené šachisty.

Když je člověku pět let, má pouštět loďičky po řece, honit se sítkou motýly, rozbíjet hračky. Ernest to všechno dělá s rozkoší; když se však před ním objeví šachovnice, hošík zapomíná na svět kolem sebe.

Šachový životopis Kima začal před půl rokem. Sehrál první partii, sotvaže se seznámil s tahy různých figur. Avšak již

Ernest Kim za šachovou deskou (vlevo).

tato partie přinutila soupeře, aby usilovně přemýšlel o každém tahu.

Nyní je na hrudi hošíka odznak třetí sportovní třídy, který si těžko vybojuje i starší šachisté. Nejednou zvítězil Ernest nad dospělými šachisty druhé třídy.

„V dějinách šachu,“ říká o něm mistr světa, velmistr Michail Botvinnik, „je známo několik případů, že děti už v útlém věku hrály se silnými soupeři. Víme, že Američan Reshewsky v šesti letech vystu-

poval v simultánních partiích. I náš krajan, vynikající Alexandr Aljehin, začal hrát šachy již v dětství. Pětiletý Ernest Kim je bezpochybně talentovaným šachistou. Je však nutné střezit talent, zvláště v tak raném věku. Myslím, že by hošík měl hrát šachy až fyzicky zesílí a začne chodit do školy. Šachy mu neutečou. Ostatně“ – dodává – „abych nezapomněl, i malému Aljehinovi a Reshewskému bránili svého času hrát šachy.“

Přeložil M. Š.

„To už zas tatínek prohrál...?“

PŘIDALI JSME JEN TITULKY

DOSÍLENÍ KRAVÍNA?

Přijmeme dvě rodiny pro obsazení nového kravína... Zemědělské noviny

ČTYŘI SVATÍ EVANGELISTÉ BYLI TŘI: PETR A PAVEL

Nemocnice v Žiaru nad Hronom bude mít čtyři základní oddělení: chirurgické, interní a dětské. Rudé právo

TO TEDY JE PĚKNÉ!

Prodám menší činžov. dům v Braníku, dvě garáže, číně neodvídám. Zn.: „Pěkné“. Svobodné slovo

ZÁZRAK V LOUKÁCH

V JZD Loukách se krmením drůbeže odpadovým masem zvýšila snůška o 3,5 vajeck na slepici denně. Lidová demokracie

NAČ – KDYŽ UMÍ LÉTAT?

Majitel draka, který vylétne nejvýše, dostane moped... Svobodné slovo

DOBŘE MU TAK – MĚL JET NA KOLE...

Zd. M. jel na svém okrese přes obec Pernou tak rychle a neopatrně, že se srazil s chodcem. Zář

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Odpoledne na pařezu za stodolou seděl Švejk, dva muži ho drželi za ruce, dva za nohy a kuchař Jurajda ho šikovatelovou břitvou holil. Švejk měl slzy v očích, ale hlavu držel dřevěně a dodával kuchaři kuráže: „Jen řež a na nic nekoukej. Následník trůnu musí vidět, že nemá před sebou nějakýho syčáka; a pro slávu každé musí trpět, jako těch čtyřicet mučedníků.“ A po půl hodině, když si u studny umyl s tvář krev a uviděl se v zrcátku, že vypadá po oholení jak buršák po souboji, tajuplným hlasem věstil:

8. „Kluci, zejtra jdeme do Podhorců; vás a oficíry tam budou vodvšivovat. Já tam mám rande s následníkem Karlem; přijede se mě důvěrně zeptat, jak má vládnout a jestli nemá udělat s Ruskem separátní mír. Von ho ten kamarádšoft s Vilémem už vomrzal a teď by se rád sčuch se mnou.“ – Když přišel z Podhorců zpět, sám o tom vypravoval: „Kluci, von vám tam jeden cugsfíra vod sanity jezdil po mně mašinkou a moc to tahalo a lochtalo; ale na vši to bylo dobrý jako na vrány, když se jim les vykáčí.“

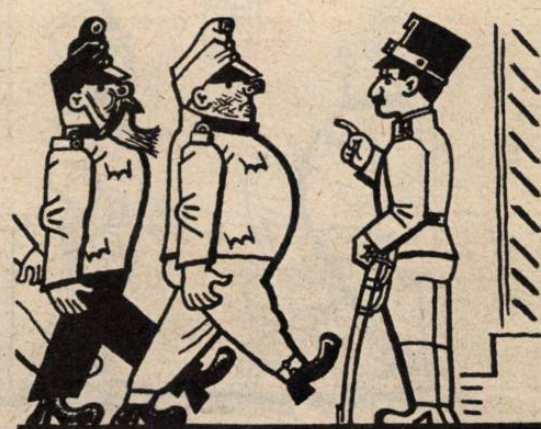
9. „Potom sem musel dát hadry do náky udirny a voni mi v ní upražili řemen, já ho zapomněl vytáhnout z kalhot. A pak přišel nákej pan lajtnant a četl, kdo má bejt představenej císaři pánu. Von nás vodved zvlášť, na náves pod stromy, abysme se už s tēma, co mají vši, nestejkali. Potom přišla muzika, feldpáter měl mši a pak přišel ten následník, císař Karel. – Kluci, z toho bude dobrej panovník, já mu můžu dát nejlepší vodporučení; vom se mi líbil hned, a když přišel ke mně, vona z něj šla taková milá vůně.“

10. „Vona byla z něj cejtít slivovice, rum a koňak; von je to moc slušnej mladej pán a zdá se bejt demokrat; aspoň se nestydí pít rum. Hejtman četl potom z archu, co jsme kdo slavnýho vykonal, a už to šlo. Jeden lajtnant měl ty medajle na porcelánovém tácku a císař pán je bral a připínal sichrhajcnádlem vojákům na levou stranu. Von ke mně přišel a tou slávou se mu ruka tak třese, že mi to propích až pod kůži. Já ani nemrkám a dívám se mu do vočí. A von povídá: „Rut, fojáček; zda se mi, že sme se spolu už vidět.“

11. A já na to: „Poslušně hlásím, že to může bejt; já chodím ke „Kalichu“ anebo k „Banzetovům“ do Nuslí. „Von na to, jestli jsem někdy nebejval v Brandejse, a já vodpovídám: „Poslušně hlásím, v Brandejse né, ale byl jsem jednou ve Starý Bolešlavi u nákyho pana Svobody pro angorskou kočku. Byl jsem tam zavřenej, protože jsem u Lysý vomylem fořtovi Hrabětovi vodloužil křepeláka.“ Von mi podal ruku a řekl mi: „Ich gratulýre“ a šel dál. Kluci, pojďte si sčuchnout k mý pravici, abyste neřekli, že vám nepřeju.“

12. Potom sme měli voběd dohromady s oficíry. Když sme tam šli, povídal nám jeden kadet: „Vojáci! Hrdinové! Budete obědvat s pány oficíry; vzpomeňte si, že máte medajle, že vojna z vás udělala lidi a nechovejte se jako prasata. Jste na hostině, kterou v uznání vašich zásluh uspořádal následník; tak se nepřežerte a nevochlastejte. Následníku třikrát „Sláva, sláva, sláva!“ My jsme křičeli „sláva“ a von, když nás posadil vokoło stolu, řekl: „Pan obrst se na vás bude dívat; jestli se bude některej moc cpát, tak ho dá uvázat!“